

MÂY

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

ghi chú : Thi phẩm Mây do Đồi Nây xuất bản lần đầu tiên năm 1943 tại Hà Nội. Bìa do thi sĩ Đinh Hùng minh họa và trình bày. Bản đánh máy dưới đây dựa theo lần tái bản năm 1959 tại Sài Gòn. Phần đầu của tập Mây in lại toàn bộ tập thơ Say (mời xem ở tập Say).

Cảm Thông

Đã lâu trăng cứ tuần trăng sáng
Hoa cứ mùa hoa dậy sắc hương
Phai thắm đầy vui hờ hững nhịp
Vô tình lui tới lớp tang thương

Triều đại hưng vong đều tiếng quốc
Duyên tình quên nhớ giỡn hoàng ly
Trắng đen thề nguyện trầm lên vút
Cao thấp sàu vui phẳng trúc ly

Ai thấy nẻo nè trên lá thắm
Buồn ai cung nữ lạnh chia phôi
Nào ai linh cảm màu sông trắng
Hận kẻ ôm thuyền khóc lữa đôi

Khí thiêng chùng sớm lia nhân thế
Dương thịnh rồi chẳng Âm đã suy
Quạnh quẽ thu phần thơ bật tiếng
Lầu hoang chìm cỏ dấu hồ ly

Còn đâu thưở ấy niềm khăng khít
Quý với người chung một mái nhà
Trăng bạn hoa em trầm mỗi lái
Đèn khuya diu dặt bóng yêu ma

Dăm gã thư sinh vừa lạc đê
Mười nàng xuân nữ sớm chìm châu
Cảm thông một phút bùng ân ái
Miếu nguyệt vườn sương gặp gỡ nhau

Âm Dương kẻ sát đôi bờ suối
Vạn nhịp cầu tơ chấp ý duyên
Xao xuyên muôn loài thơ nhạc sống
Gỗ nào danh sĩ đá thuyền quyên

Tương tư có nghĩa gì non ải
Gác trọ phòng thuê một nỗi hàn
Trang sách chập chùng run lửa nển
Hài thêu nâng gọi ngấn không gian

Hỡi ơi dâu bể mơn thương nhớ
Gỗ đá còn tro gỗ đá thôi
Lớp lớp biên cương tình chật hẹp
Mùa xưa thông cảm đã qua rồi

Qua rồi thưở ấy tình sâu nặng
Trăng mới cuông si nụ bán khai
Ta nhớ tiền thân phòng lại ngõ
Giấc hồ thơ tóc gái Liêu Trai

Đậm Nhặt

Da thịt diu hiu rợp bóng mây
Sương lam mờ cỏ gió vàng cây

Song sa nắng xế dần ân ái
Lạnh cả mùa xưa nguyệt Mái Tây

Nẻo ngắt chiêm bao nhịp rụng đều
Tâm tư ngỡ chạm bước hài thêu
Tiền thân nửa gối vườn mưa lá
Vết cũ phong sầu đậm nhạt rêu

Tình chung bơ vơ độc viễn hành
Nàng Thôi thôi đã hết Oanh Oanh
Gót sen chùa cổ đêm trăng ấy
Vọng thâu luân hồi nhạc mỏng manh

Mùa nhớ thương sang mộng nở nà
Tinh anh nghìn kiếp thoáng dư ba
Hồn ai xác mới nghe thoi thóp
Vang bóng hài xiêm chuyền thớ da

Xem Truyện Quỷ

Ngõ nhớ hoa vàng gác nhớ trắng
Chiêm bao giọt tuyết gối ngờ băng
Sương vây bể xám lòng hoang đảo
Nằm hắng thơ mưa độc vận bằng
Phối gót mùa say về ẩn hiện
Giữa đôi hàng chữ sách Khiêu Đăng
Xôn xao vò nạm bùng hương cúc
Thu nhập hồn men chửa đó chẳng

Nửa Truyện Hồ Ly

Giàn dưa mưa lất phất
Mênh mông sâu xứ đêm dài
Hư vô động tiếng giày ai
Mình ta buồn đặc đặc
Say giữa hai tờ Liêu Trai
Rún rẩy hoa đèn rung ngọn bắc
Không gian đàn mãi tiếng giày ai
Dầu cạn lưng chừng phao
Sợi nhỏ thon mềm dáng liễu
Hài son phối phối lửa đào
Khói biếc màu xiêm yểu điệu

Ai đó - phải chẳng hồn cỏ cây

Bắc thơm dầu quánh nhựa hây hây
Dầu voi bắc mỏng manh gầy
Bước chân nào bợ ngỡ
Hoa đèn lung lay

Ai đó - phải chăng hồn cỏ cây
Mộ vắng lầu hoang ngõ ngác sợ
Cùng đêm nương về đây
Cùng mưa nương về đây
Nửa truyện Hồ Ly trang sách giờ
Lung linh tiếng giày

Tình Liêu Trai

Quê Nàng xa lắm tận phương Đông
Mãi xứ bình minh rộ lửa hồng
Vóc liễu y thường hoa phát phối
Trùng dương ngàn dặm nhớ mênh mông

Chưa gặp bao giờ ta đã mê
Này đêm trăng thiếu rượu xa về
Có ai ngăn bước cầm tay nhủ
Xá muội tình sâu chớ lỗi thề

Lời nói như làn hương thoảng đưa
Sóng trăng gòn gọn chút âm thừa
Liêu Trai nghi hoặc người trong truyện
Hay đó tình duyên một kiếp xưa

Rượu ngấm say nằm dưới gốc mai
Khói sương tha thướt áo bay dài
Đê mê trở gối - ồ trăng lặn
Rêu biếc còn ghi nhẹ dấu hài

Nẻo mặt trời lên thoáng dáng mây
Xiêm y mờ nhạt vóc hoa gầy
Bể đông nàng đã dần lui gót
Kỷ niệm chừng lưu một chút đây

Gạn giấc chiêm bao với mảnh hình
Tóc xòa buông rủ má tròn xinh
Hoa mai thêu trắng nền xiêm lụa
Đôi mắt ngời sao miệng đắm tình

Lòng cháy yêu đương tự bấy giờ

Xá chi ngoài Thập với trong Mơ
Đêm đêm ảo ảnh thơm chần gối
Tình hướng về Đông dạ lắng chờ

Giang Nam Người Cũ

Ai phụ tình ai lỗi tóc tơ
Đèn khuya truyện cũ hận dâng mờ
Giang Nam mực động sâu trên giấy
Chữ đảo điên rồi thánh thót mơ

Ý tóc niêm da lợm kiếp nào
Động về mây tuyết nửa chiêm bao
Đông A bùng thắm môi hàm tiếu
Trăng phớt hài ngân liễu vườn cao

Sương bay giải áo mướt rờn nhưng
Sao ánh xiêm thêu ngọc rủ chùng
Thưa thớt không gian chìm tiếng nói
Âm thanh huyền hoặc thoáng mờ rung

Tình qua giọng suối ngợ tai phàm
Nhạc thấp cung Hồ mộng phớt lam
Hơi gió xa khơi lời nhỏ nhẹ
Em nghìn thu cũ gái Giang Nam

Bùng thức tiền thân choàng cảm giác
Ai nghìn thu cũ gái Giang Nam
Ta nhớ rồi - Em hồn lẫn xác
Em nghìn thu cũ gái Giang Nam

Cô hàng xóm nhỏ chớm si mê
Trầm lạnh Tây Sương lỡ giờ thề
Kiếp trước đời sau tình vẫn một
Thời gian xuôi gửi tiếc thương về

U uất không tan nẻo dạ đài
Hồn trinh phiêu giạt lánh phàm thai
Sắc hương lơ lửng trôi dằng dặc
Kết nhớ dòn yêu vọng tới ai

Ai đó là Ta một kiếp nào
Trầm luân hồn tỉnh giữa chiêm bao
Gác quan vệt cháy niêm run rẩy
Xưa đã nghìn thu gửi má đào

Cặp má đào xưa vừa độ chín
Ôi nghìn thu cũ gái Giang Nam
Đôi xác bao lần ta lỗi hẹn
Em nghìn thu cũ gái Giang Nam

Dâng Tình

Bốn trời sương lạnh
Đường xanh bóng trắng
Lửa đào lung lay phát phới
Thi Nhân ôi xin dừng bước lại
Đây Hàng Châu thường mơ ước đêm Hoa Đăng
Đêm Hoa Đăng đường xanh bóng trắng
Đêm Hoa Đăng đèn quanh lối xóm
Đây cầm ca người mộng gái xưa Kim Lăng
Hãy dừng đây Chàng Say
Mà điên cuồng lời lá
Đón muôn đời thanh sắc ngã trong vòng tay
Nhịp trúc buông khoan
Sóng tơ dòn chậm
Môi nồng tươi da mịn ấm
Liễu xinh xinh thon dáng liễu cong đôi nét mày
Lũ chúng em chờ Chàng qua chín kiếp
Tình giang hồ phong nhụy vẫn nguyên hương
Rượu dâng nồng đây son phấn mười phương
Khói lên biếc và đây hồn tứ xứ
Trên cánh Nhạc đề mê Chàng hãy ngự
Đàn tơ mây theo phách gỗ trầm hương
Nhịp lời ca lời lá bóng Nghê Thường
Âm điệu sẽ ru Chàng say đến cuối
Lũ chúng em ca nhi
Đón dâng Chàng một buổi
Nỗi yêu mê cuồng dại nén từ lâu
Rồi mai đây Chàng rong ruổi
Thuyền buộc sông mưa
Ngựa dừng trăng khuyết
Tình nhân thể chua cay người lịch duyệt
Niềm giang hồ tan tác lệ Giang Châu
Xin bẻ thuyền quay hướng
Xin giục ngựa quay đầu
Về cùng chúng em
Buồng xuân chờ cửa ngõ
Khóm trúc đợi xanh màu
Họp cùng chúng em

Có nàng tiên má hồng nâu
Giúp đôi cánh biếc dâng sào lên khơi

Hãy dùng đây Chàng Say ời
Cùng lặn đật bên trời một lúa
Đêm Hoa Đăng vắng Chàng thoi thóp lúa
Tiếng đàn xênh ròi rạc khúc Thiên Thai
Hãy dùng đây sương gió lạnh bên ngoài

Dụng

Đàn rung rung lệ phách dồn mưa
Tiếng hát tàn rơi hận thuở xưa
Bụi nhuộm Thiên Thai nhòa hứng rượu
Đời sau say giúp mây cho vừa
Cô đơn men đắng sào trắng bến
Đất trích Tầm Dương quanh tiễn đưa
Nhịp đồ càn mau nghe ríu ríu
Tê ròi tay ngọc lúc buông thưa

Đào Nguyên Lạc Lối

Chiều đã tím ở lưng chừng dãy núi
Sắc thu mờ lơ đãng dáng hoàng hôn
Lặng nằm nghe bốc tự đáy linh hồn
Nỗi thương mến xa khơi tình kiếp trước
Sóng ngủ dưới chân thuyền im gió nước
Đã ai say lạc bước tới Vô Cùng
Sương đầy khoang nghe thấp thoáng hoa dung
Mà lối cũ Đào Nguyên chừng hé mở

Trời cũ với hồn nay còn bờ ngõ
Thuyền đã nghiêng và nghiêng hẳn giòng sông
Trên dốc say vùn vụt hương về Đông
Ta nghe rõ con thuyền trôi phát phối
Non động hoang mang tình xưa bạn mới
Hoa chờ - tươi - mây đợi - thắm lưng đèo
Suối quanh co bờ đá dựng cheo leo
Sườn bích lập nâng cao trần thạch nhũ
Vòm nho nhỏ còn ghi thương nhớ cũ
Lệ chia phù ngàn thừa đọng lưng chừng
Lối vào sâu mây khóa nẻo sau lưng

Khe nước hẹp khép dần sau bánh lái

Đôi bờ gắm chập chờn xê xích lại
Nóc rêu nhung buông rủ sát ngang đầu
Hồn phiêu dao tưởng cõi chiếc thuyền câu
Lách hang đá bay về non nước Tấn
Sương khói băng khuâng sông cùng núi tận
Thời xa xôi dật dặt áng hương mơ
Đất Vũ Lăng chàng đánh cá năm xưa
Mê sắc thắm toi bờ khe suối rưng
Ven giải Đào Nguyên buộc thuyền cửa động
Dấn bước xem trời mở cuối hang sâu
Ôi thời gian sông núi vẫn tươi màu

Thuở Tần loạn xưa kia tìm trốn tránh
Dắt diu nhau lạc vào nơi tuyết cảnh
Mười lăm nhà riêng chiếm một Thiên Thai
Nổi hưng vong chi xá việc bên ngoài

Khát cô đơn chập chờn đôi cánh mộng
Tưởng đâu đây xóm làng xưa vẫn sống

Ôi lòng ta khao khát tới Đào Nguyên
Hỡi xứ thanh tao thế giới hư huyền
Xin thu lấy một linh hồn trốn xác
Trong da thịt sẵn gieo mầm Tội Ác
Chiều nay nghe vang gọi tiếng Quê Hương
Chút thiêng liêng sót lại của thiêng đường
Gỡ dây trói sơ sinh cùng thể phách
Trên nẻo Hư Vô mơ hồ chiếc bách
Khởi diu đi men đẩy phía sau khoang
Dần chơi vui trong huyện mộng huy hoàng
Tưởng bay tới nơi dân Tần trốn giặc
Hỡi người xưa Ngự Phủ hỡi Đào Nguyên
Ta đêm nay say cũng lạc con thuyền

Ghé Bến Trần Gian

Người Say muôn thuở ghé qua chơi
Nhựa níu men chào tóc lả lơ
Chau chuốt ân cần thôi uổng quá
Giọt phàm đâu buộc cánh chơi vui
Cuộc đi khói rượu thơ tình mộng
Ấm áp đây then chẳng mượn đời
Hứng sẵn neo thuyền ghi chút cảm
Buông về cao rộng mây trùng khơi

Nhấn Về Thiên Cỗ

Nậm sứ be sành cũng đến say
Lung ong nào chả khít vòng tay
Tuềnh toang son phấn bừa chai cốc
Ai hẹn mà quen với Đồi Thay
Vạn thuở tiên thân lòng vốn khép
Hoa đừng rung nữa bướm đừng bay
Hát ngao nhấn vọng về thiên cỗ
Tình vẫn nguyên hương rượu vẫn đầy

Em Là Công Chúa

Bồng bênh mun chảy óng lưng thon
Nhạc tía đèn vua chuyển gót son
Yêu điệu Hương Giang mềm nếp áo
Trâm bay sóng mỏng vạt trắng son

Công chúa - Là đây mộng ngự thuyền
Bài thơ mờ tỏ nón nghiêng duyên
Hàng mi ánh phối tình thanh liễu
Gợn gợn giòng thu mắt ngọc tuyền

Môi trữu mùa nho ngọt ý hương
Má thơm hồng hạnh kín tin hương
Lòng ơi nghe đã niềm xưa động
Nắng quái bờ mây gấm tịch dương

Kề song nguyệt chéch ngủ chung giường
Kính Khuyết trời xa trán tuyết sương

Đời Vắng Em Rồi

Sóng dậy đìu hiu biển dấy sầu
Lênh đênh thương nhớ giạt trời Âu
Thôi rồi tay nắm tay lần cuối
Chia nẻo giang hồ vĩnh biệt nhau

Trai lỡ phong vân gái lỡ tình
Này đêm tri ngộ xót điều linh
Niềm quê sực thức lòng quan ải
Giây phút dừng chân cuộc viễn trình.

Tóc xõa tơ vàng nệm gối nhung
Đây chiều hương ngát lả hoa dung
Sóng đôi kè ngọn đèn hư ảo
Mơ kiếp nào xưa đã vợ chồng.

Quán rượu liền đêm chuốc đắng cay
Buồn mưa trắng lạnh nắng hoa gầy
Nắng mưa đã trải tình nhân thế
Lưu lạc sầu chung mộng hướng say

Gặp gỡ chùng như truyện Liễu Trai
Ra đi chẳng hứa một ngày mai
Em ơi lửa tắt bình khô rượu
Đời vắng em rồi say với ai ?

Phương Âu mờ mịt lối quê nàng
Trăng nước âm thầm vạn dặm tang
Ghé bên nào đây người hải ngoại
Chiều sương mặt bể có mơ màng.

Tuyết xuống phương nào lạnh lắm không
Mà đây lòng trắng một mùa đông
Tương tư nói được thâm canh đợi
Thoảng gió trà mi động mấy bông

Nửa Đêm Ca Quán

Nẻo bướm rờn tươi lửa Cổ Đô
Mộng phai ca quán tụi giang hồ
Từ xa Kinh Khuyết cây lìa gốc
Đời chớm vào thu nhựa đã khô
Tình dứt men còn say vĩnh biệt
Tiếng tỳ đâu vắng gái Hà Mô
Nửa đêm cạnh gối trơ hồng phấn
Thao thức - vèo trăng một lá ngô

Một Phút Ngừng Say

Bắc trữu hoa đèn nhựa úa nâu
Phải say nằm khóc mộng ban đầu
Bước chân song sóng vòng tay mở
Dạo ấy người ơi xa lắm đâu
Chớm nụ tiếc cho tình quá ngát
Mà thương trời bể quác cao sâu

Tiếc thương lên khói vào tâm trí
Mưa gió tàn đêm lộng quán sầu

Trăng Cũ

Nguyệt lạnh máu sương giải phố khuya
Hàn quang mơ khói bước say về
Dưới chân bóng lá đường thêu gợn
Trên ấy chùng rung nhịp áo Nghê
Nét Thùy phai vàng rêu biếc ngõ
Trăng mười năm nhạt dáng hoa lê
Chàng Si thôi chớ làm duyên nữa
Khúc Phụng thanh âm trộn Sở Tề

Buồn Đêm Đông

Mây bay mờ thấp lối đông sang
Hôn lạnh tương tư nẻo gió vàng
Hương cúc mong manh tà áo lụa
Tình thu dài mãi chút dư vang

Hoa gầy lầy lút níu cành xương
Cánh nhỏ đêm qua rụng ngập đường
Gối chiếc nằm nghe sầu bốn mặt
Đều đều mưa nhịp ý thể lương

Rượu cũ Hoàng Hoa vị đắng rồi
Men tàn thêm gợi nhớ xa xôi
Hương say nhạt với màu thu úa
Chén lẻ sầu dâng lạnh thấm môi

Buồng vắng ơ hờ chẵn chiếu đơn
Phên thưa lọt gió buốt từng cơn
Ngoài xa bàng bạc lên sương khói
Tuyết phủ chiêm bao mộng chập chờn

Lá Thư Ngày Trước

Yêu một khắc để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại mấy tờ thư
Mộng băng quơ hò hẹn cũng là hư
Niềm son sắt ngậm ngùi duyên mỏng mảnh
Rượu chẳng ấm mưa hoài chẵn chiếu lạnh

Chút hơi tàn leo lét ngọn đèn khuya
Giấc cô miên rùng rợn nẻo hôn mê
Gió âm tường bay về quanh nệm gối
Trong mạch máu chút gì nghe vương rối
Nhu tơ tình thắc mắc buổi chia xa
Ngón tay run ghi nét chữ phai nhòa
Hồi năm tháng hãy đưa đường giấc điệp
Yêu mê thế để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại chút này đây
Lá thư tình xưa nhớ lúc trao tay
Còn e ấp thưở duyên vừa mới bén
Ai dám viết yêu đương và hứa hẹn
Lần đầu tiên ai dám ký "Em Anh"
Nét thon mềm run rẩy gắng đưa nhanh
Lòng tự thú giữa khi tim trôn nắp
Mười hàng chữ đơn sơ ồ nguyệt ngập
E dè sao mười hàng chữ đơn sơ
Màu mực tươi xanh ngắt ý mong chờ
Tình hé nụ bùng thơm trong nếp giấy
Ôi thân mến nhắc làm chi thưở ấy
Đêm nay đây hôn xê nẻo thu tàn
Khóc chia lia ai nín gọi than van
Ta chi biết nằm nghe tình hấp hối
Say đã gắng để khuấy sầu lẻ gối
Mưa mưa hoài rượu chẳng ấm lòng đau
Gấm the nào từ buổi lạnh lùng nhau
Vàng son có thay màu đôi mắt biếc
Tình đã rời đi riêng mình tưởng tiếc
Thôi rồi đây chiều xuống giấc mơ xưa
Lá lá rơi năm bệnh mấy tuần mưa
Say chẳng ngăn những đêm dằng dặc nhớ
Trăng nào ngọt với duyên nào thắm nở
Áo xiêm nào rục rở ngựa xe ai
Đây mưa bay mờ chậm bước đêm dài
Đêm bắt tận đêm liền đêm kế tiếp
Yêu sai lỡ để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại chút này thôi
Lá thư xưa màu mực úa phai rồi
Duyên hẳn thắm ở phương trời đâu đo

Mười Hai Tháng Sáu

Trăng của nhà ai trăng một phương
Nơi đây rượu đắng mưa đêm trường
Ở đêm tháng sáu mười hai nhi

Tố của Hoàng ơi hồi nhớ thương

Là thế là thôi là thế đó
Mười năm thôi thế mộng tan tành
Mười năm trăng cũ ai nguyên ước
Tố của Hoàng ơi Tố của Anh

Tháng sáu mười hai - từ đây nhé
Chung đôi - từ đây nhé lia đôi
Em xa lạ quá đâu còn phải
Tố của Hoàng xưa Tố của Tôi

Men khói đêm nay sâu dựng mộ
Bia đề tháng sáu ghi mười hai
Tình ta ta tiếc cuồng ta khóc
Tố của Hoàng nay Tố của Ai

Tay gõ và bia mười ngón rập
Mười năm theo máu hận trào rơi
Học làm Trang Tử thiêu cơ nghiệp
Khúc Cổ Bồn Ca gõ hát chơi

Kiều Thu hề Tố em ơi
Ta đang lửa đốt toi bờ Mái Tây
Hàm Ca nhíp gõ khói bay
Hồ Xư Xang Xế bàn tay điên cuồng

Kiều Thu hề trọn kiếp thương
Sầu cao ngùn ngụt mây đường tơ khô
Xư Xang Xế Xư Xang Hồ
Bàn tay nhíp gõ điên rồ khói lên

Kiều Thu hề Tố hồi em
Nghiêng chân bốn bề mà xem lửa bùng
Xế Hồ Xang khói mờ rung
Nhíp vượn sâu tỏa năm cung ngút ngàn

Đời Tàn Trong Ngõ Hẹp

Gối vải mộng phong trần
Vàng son bờ gác xếp
Bùng tỉnh mưa còn mau
Chiều tàn trong ngõ hẹp

Mưa lùa gian gác xếp

Ngày trắng theo nhau qua
Lá rơi đầy ngõ hẹp
Đời hiu hiu xế tà

Ôi ta đã làm chi đời ta
Ai đã làm chi lòng ta
Cho đời tàn tạ lòng băng giá
Sương mong manh quạnh chớm thu già

Mãi mê theo sự nghiệp
Quá trốn lối giàu sang
Mưa rơi chiều ngõ hẹp
Lá vàng bay ngổn ngang

Dù vương mười chiếc lá khô vàng
Xuân đời chưa hưởng kịp
Mây mùa thu đã sang

Giác hồ nghe phát phới
Cờ biển nhịp mơ màng
Đường hoa son phấn đượ
Áo gấm về xanh xang

Chập chờn kim ốc giai nhân
Gió lạnh đưa vèo
Hoa danh trên gối rụng tàn theo
Nao nao đàn sáo phai dần
Hạnh phúc tàn theo
Nửa gối thê nhi lá rụng vèo

Song hồ lơ lửng khép
Giường chiếu ẩm hơi mưa
Chiêm bao mờ thoáng hương thừa
Tan rồi mộng đẹp

Ôi thời xưa

Ta đã làm chi đời ta xưa
Ta đã dùng chi đời ta chưa

Thiên thu ngờ sự nghiệp
Chiều mưa rồi đêm mưa
Gió lùa ngang gian gác xếp
Đời tàn trong ngõ hẹp

Ngoài Ba Mươi Tuổi

Nằm say nhựa tóa cánh xiêu xiêu
Giường thấp nghe trời xuống tịch liêu
Sự nghiệp nào đâu trưa nắng xế
Hoa phai thê ước lá tàn yêu
Ngoài ba mươi tuổi duyên còn hết
Một ván cờ thua ngã bóng chiều
Ai khóc đời ai trên bắc lụi
Đây mùa thu sớm lửa dần thiêu

Hồn Thặng Phấn

Lòng ngát tràng giang mộng bể hồ
Sầu ai chuông lẻ gác Cô Tô
Gió thu ngày trắng hương vương giả
Bạc gầy hồng hoen bụi Đê Đô
Nửa kiếp phong lưu hồn thặng phấn
Một trời sương móc lạnh vi lô
Cửa trăng bướm lạc đường chăn gối
Mặt giếng thêu vàng xác lá ngô

Qua Áng Hương Trà

Hương biếc tràn quanh nắp đậy hờ
Ấm sành nhỏ nhỏ khói lên tơ
Hồn sen thoảng ngát trà dâng đượm
Ai biết mình sen rụng xác xơ

Hoa sống trong bùn thuở trước đây
Lầu son giam kín nhụy vàng hây
Đẽ đâu bướm thỏa lòng khao khát
Trinh bạch toàn thân kiếp đọa đây

Mặt nước điu hiu một sớm thu
Hồng trang vắng vẻ lối hoa cù
Đào phai thắm rụng tay phàm vịn
Rao bán mười phương chợ xất phu

Cánh rã rời theo nhịp ngón thon
Trắng phau muôn giọt lệ hương tròn
Lần rơi trên lớp trà khô héo
Luu chút thơm thừa gửi nước non

Nâng chén mời anh thưởng vị trà
Đừng quên tan tác mấy đời hoa
Cạn từng hớp nhỏ cho Sen đượm
Vớt lại trần ai một chút Ta

Túy Hậu Cường Ngâm

Ôi lòng ta sao buồn không nguôi
Niềm u uất dâng cao hề thảng ngày trôi xuôi
Há vì cơn áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh

Nhớ thuở xưa chưa có ta hề đường đi thênh thênh
Kịp tới khi có ta hề chông gai mông mênh
Cuồng vọng cả mà thôi bốn phương hề vương mắc
Ba mươi năm trên vai hề trống không bình sinh

Lều nát hề trợ vợ ngõ mưa lâm lội
Trăng lạnh đèn mờ hồn đơn hề le lói
Đọc truyện cổ nhân hề lòng ta quặn đau
Gió bụi xôn xao hề thương vay người sau

Càng xót thân mình vô dụng
Thiên hạ chê bai hề lạc nẻo sang giàu
Ta chỉ tiếc cho thân hề vô duyên bấy lâu
Bá Nhạc đời không ai hề ngăn ngõ vó câu
Gươm sắc uống cho gươm hề Phong Hồ có đầu

Ai đó mách giùm ta với
Quần gót thể nhân hề như đàn quạt kia chẳng
Hay như mây cao đơn chiếc hề cánh chim bằng
Áp úng cân đai hề trời giam tài năng
Vỡ ruộng buông câu hề kho trời gió trắng

Ôi đường gai góc là bao hề sóng cồn mặt bể
Thương cho tay lái non hề con thuyền lao đao
Tiếc cho cơ hội muộn hề chặt gai đượm sao
Lá úa cành khô thu đông hề nội gót
Chuyển choáng giang san hề còn say hát ngao
Mây hồng tím phương tây hề tà huy thoi thóp
Đời sắp tàn chẳng hề bắc lu dầu hao
Ngõ hẹp giường tre giấc mơ hề chơi với
Thôi hết mùa tươi
Hết thôi chờ đợi
Rượu hề rượu hề giùm quên nhé người

Sao lòng ta đêm nay buồn không thể nguôi
Niềm u uất dâng cao hè tháng ngày trôi xuôi

Bài Hát Cường

Xuân có sang mà hoa không tươi
Ý ngát hoài chẳng hề tuổi chớm ba mươi
Năm say ngõ lạnh
Buồn nghe mưa rơi
Chiều xuống chênh song hè gió lên đầy trời

Ta đợi bóng hoa nào hiện
Ta lắng tin hương nào đến
Duyên kiếp gì đâu hè Ta có chờ Ai
Hương một sớm đã tan hè Hoa đã phai
Đời họ bỏ ta hè riêng gì kẻ ấy
Tình trót lầm trao hè Ta hỏi Ta ơi
Đốt lửa mà lên hè về đâu chẳng vậy
Chơi với hư vô hè ném xa hồn Người
A ha - đập cho nát vụn
Tuôn châu òa bật lên cười
Ta có là Ta chẳng hè Ai chứ là Người
Châu sánh tiếng đập ngàn năm cũ
Họa điệu chiều nay xác rã rời
Họa điệu chiều nay lòng rạn vỡ
Bi thương xưa hè đột nhập hồn tan tác rơi
Ta đã say hè men chuyển choáng
Ta đã mê hè khói chơi vơi

Vũ Hoàng Chương

